

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי שיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979

ד"ר שרגא רוזנברג (להלן הנקבל) רופא שיניים במקצועו, הורשע על ידי ביהמ"ש המחוזי בירושלים בגרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן הפקודה).

ביהמ"ש המחוזי בירושלים גזר עליו 5 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי של עשרה חדשים. ערעור שהוגש לבימ"ש העליון נדחה.

בשל הרשעה זו הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות קובלנה נגד הנקבל, ולפיה הוא עבר את העבירה המשמעתית המפורטת בסעיף 45 (5) לפקודה. לפי סעיף זה, הרשעה בעבירה פלילית שאיננה כלולה בפקודה, היא עבירה משמעתית.

לארועים בשלם הורשע הנקבל הוא נגרר כמעט בעל כורחו. בהיותו בדרכו לפגוש את אביו ובנו הוא נתקל בקבוצה של שלושה צעירים שהתנהגו בצורה פרועה ואלימה, זאת כשהם צועקים ומבצעים עבירות נגד הרכוש. בין קבוצה זו לבין הנקבל פרצה תגרה, במהלכה תקפו אותו השלושה, אחזו את ראשו באחיזת חנק, הכו אותו ובעטו בו. המכות הכאיבו לנקבל שבעתיים נוכח ניתוח שעבר בגבו.

במצב זה ירה הנקבל לעבר חלק גופם העליון של השלושה ופצע אותם, ובשל כך הורשע במה שהורשע. להשלמת התמונה ראוי לציין שהנקבל, וחלק מהשלושה היו בגילופין.

העבירה המשמעתית הנסמכת על הרשעה פלילית, מעוגנת ברעיון הכללי שאל לו לרופא להיות מעורב בפלילים. עצם מעורבות כזו מצביעה לכאורה על פגם המטיל צל על המקצוע שהוא נושא.

התחומים עליהם יכולה העבירה המשמעתית הזו להשתרע, לפי פשוטו של מקרא, הם רחבים מאוד. כך למשל ילכוד סעיף זה רופאים שביצעו עבירות קלות מהסוג של חניה אסורה.

כל בר-בי-רב מבין שלא לזאת התכוון החוק. הפירוש שניתן לסעיף זה מגביל את תחולתו להרשעה בעבירות שדבק בהם פגם המצביע על אי מוסריות, זלזול בוטה בכללי התנהגות וכל כיוצא בזה. בחוקים אחרים שגם בהם יש להרשעה פלילית השלכה על מילוי תפקידים שונים, הוגבלו עבירות אלו לעבירות שיש בהן קלון. נראה הדבר שהפקודה איננה דורשת, בענייננו, קיום קלון כתנאי לביצוע עבירת משמעת, ואולם עדיין צריכה ההרשעה להיות בשל מעשה דוחה, המעורר שאט נפש, או שאיננו עולה בקנה אחד עם מה שמצופה מרופא.

לא יכול להיות ספק בכך שמעשי הנקבל נלכדים בסעיף 45 (5) לפקודה, ובדין נקבע על ידי הועדה שהוקמה על ידי שר הבריאות לפי סעיף 47 לפקודה שהוא עבר עבירה משמעתית.

נושא הענישה המשמעתית, הוא במקרה זה מורכב יותר שכן אי אפשר להתעלם, כשדנים בענישה הראויה, מהנסיבות שגררו את הנקבל שלא בטובתו, לשרשרת הארועים שסופם ירי.

לנסיבות אלו, שראוי להביאן בשיקול לקולא, מצטרפת אישיותו הכללית של הנקבל. ביהמ"ש שדן בתיק הפלילי ראה לנכון לציין שמדובר באדם "רחוק מדמות עבריין ... נהפוך הוא, (הוא) איש משפחה שבהתנהגותו לא נמצא דופי, וגם לקהילה הוא תרם רבות.

בכל הנסיבות הללו הסכים הקובל בהליכי המשמעת להסדר טעון שלפיו הנקבל יודה באמור בקובלנה, והקובל יציע לוועדה, להמליץ בפני שר הבריאות על התליית רשיונו לשמונה עשר חדשים, כשמועד תחילת ההתלייה ייקבע, לפי הסדר הטעון, ע"י הוועדה.

הועדה אימצה את הסדר הטעון, וקבעה שתחולת ההתלייה תהיה מיידית. המשמעות המעשית היא ככל הנראה, שהתליית הרשיון לא תפגע ביכולתו של הנקבל לעבוד במקצועו כשישחרר מהכלא. אני מבין שהועדה סברה שהאפקט הממשי של עונש ההתליה הוא בעצם הטלתו, דבר המטיל כתם על הנקבל כמי שרשיונו הותלה בשל מעשה פלילי שעשה.

הנקבל נענש בהליכים הפליליים בעונשים לא קלים, עצם עונש המאסר מקפל בתוכו אי יכול לפעול באופן חופשי במקצועו. הועדה סברה שבנסיבות הענין, המצביעות על אדם נורמטיבי שנקלע לנסיבות קשות שגרמו לו לאבד את השליטה על עצמו, די בכך, לא אוכל לאמר שהמלצתה חורגת ממתחם הסבירות.

סמכויות שר הבריאות לפי סעיף 45 הואצלו אלי, ומשכך, אני מאשר את המלצת הועדה ומורה כי רשיון הנקבל יותלה ל- 18 חדש מיום מתן החלטה זו.

ניתן היום

ו. זילר

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים